

σκων, διὰ τῶν παχέων καὶ ἀραιῶν κέντρων, τῶν ὠσειδῶν καὶ λεῖων πετάλων του. Ἄμα εἰσαχθέν εἰς Εὐρώπην κατέστη πανταχοῦ προσφιλες καὶ ἐκαλλιεργήθη μετ' ἐπιμελείας, καί-τοι δὲν ἠῤῥαεν ἐν ὑπαίθρῳ, παρὰ μόνον ἐν δοχείοις ἐντὸς θερμοκηπίων. Ἄλλ' ὅπωςδὴποτε διὰ πολλῶν ἐμβολιασμῶν κατάρθωσαν ἐξ αὐτοῦ νὰ παραγάγῳσιν ἄλλα δευτερογενῆ εἶδη, βλαστάνοντα ἐλευθέρως, διακρινόμενα δὲ καὶ ταῦτα διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας των. Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων εἰδῶν ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ χάριν τῶν φίλων ἡμῶν ἀναγνωστῶν: 1) τὸ ῥόδον τῶν Βουρβῶνων, ἀνακαλυφθὲν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1817 ἐπὶ τῆς νήσου Βουρβῶνος καὶ ἔχον ἀδελφὰ τὰ λεγόμενα La Reine, Souvenir de Malmaison, Manteau de Jeanne d'Arc, Pompon de Varennes κτλ. πάντα φέροντα εὐμορφα, μεγάλα καὶ λεῖα πέταλα καὶ χρώματα διαυγῆ. 2) τὸ εὐῶδες ῥόδον (R. odorata) προσφιλες διὰ τὴν λεπτὴν εὐωδίαν του καὶ τὸ ἀνοικτόν του χρώμα καὶ θεωρούμενον ἐπ' ἐσχάτων ὡς τὸ κάλλιστον εἶδος τῶν ῥόδων ὑπὸ τὸ ὄνομα Clara Sylvain, ὅταν ἔχῃ λευκὰ πέταλα, ἢ

Triomphe de Luxembourg, ὅταν ἔχῃ ὑπέρυθρα ἢ σαρκόχροα. 3) τὸ ἀειθαλές ἢ βεγγαλικὸν ῥόδον (R. ind. semperflorens), ἐξανθοῦν καθ' ἕκαστον σχεδὸν μῆνα.

Περαίνοντες τὰς σημειώσεις ταύτας προσθέτομεν καὶ τὰς ἐξῆς ἀπαιτήσεις ὡς ἔχει γάλλος τις βοτανικὸς παρ' ἐνὸς καλοῦ ῥόδου: „Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀνθους πρέπει νὰ ἦνε τέλειος· πρέπει νὰ ἦνε πλήρες μέχρι τοῦ κέντρου καὶ νὰ ἔχῃ στερεὰ καὶ σφριγῶντα πέταλα. Ἡ θέσις τούτων πρέπει νὰ ἦνε ὅσον ἐνεστι κανονικὴ καὶ σύμμετρος, πρέπει νὰ ἔχωσι σχῆμα κυκλοτερές, νὰ ἦνε πλατέα καὶ ὁ ὄνυξ, δι' οὗ ἐγκάθηνται εἰς τὸν κορμὸν νὰ ἦνε βραχύς· τὸ χρῶμα πρέπει νὰ ἦνε διαυγές, ζωηρὸν καὶ σταθερὸν, ὁ δὲ καυλὸς τοῦ ἀνθους πρέπει εὐθυτενῶς νὰ προσέξῃ τοῦ φυλλώματος. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον προσὸν ἐκάστου ῥόδου, ἄνευ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ εὐγενέστερον οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, εἶνε ἡ εὐκόλος καὶ ἡ πλουσία ἀνάπτυξις των ἀνθῶων, τὸ πυκνὸν καὶ δροσερὸν φύλλωμα καὶ ἀρκετὴ δόσις διαρκείας καὶ στερεότητος, ὅπως ἐξανθῶσι καὶ αὐξάνονται καὶ εἰς τὸ ὑπαίθρον.“

1. ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ. Ἐκ παρισινῆς φωτογραφίας (σελ. 113). Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐπαρκῶς γνωρίζουσι τὸν μέγαν ἄνδρα καὶ τὰ ἔργα του, ὧν σύντομος μνεία ἐγένετο καὶ ἐν ταῖς βιογραφικαῖς αὐτοῦ σημειώσεσιν, δι' ὧν συνοδεύομεν τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ μετὰ χεῖρας τεύχους εἰκόνα του. Ὁ Λεσσέψ εἶνε ἤδη ἡλικίας 82 ἐτῶν, μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλ' ἔχει εὐρωστὸν καὶ ὑγιὲς σῶμα, πλήρες ζωῆς ὅπως καὶ ὁ ἀεικίνητος καὶ μεγαλοπράγμων αὐτοῦ νοῦς. Πάντες οἱ συντυγχάνοντες πρὸς αὐτὸν καταγοητευόμενοι ἐκ τῶν εὐγενῶν τρόπων του καὶ τῆς ἄλλως εἰς πάντα Γάλλον εὐπατρίδην ἰδιαζούσης φιλόφρονος συμπεριφορᾶς, θαυμάζουσι τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὸ ἀείποτε νεανικὸν ἦθος τοῦ γεροντικοῦ σώματος.

2. Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΠΑΓΛΙΣ ΣΙΝΑΪΑ (σελ. 117). Ἡ ἱστορία τῆς ἀνιδρύσεως τῆς βασιλικῆς ταύτης ἐπαύλεως εἶνε ἀρκούντως περίεργος, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς. Πρὸ διακοσίων περὶπου ἐτῶν ὁ ἕλλην ἡγεμὼν τῆς Μολδοβλαχίας Καντακουζηνὸς εἶχεν ἀποδημήσει εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων καὶ ἐνταῦθα ἔταξεν εἰς τὸν Κύριον, ἐὰν ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ὑγιῶς ἔχοντα εἰς τὴν πατρίδα, νὰ κτίσῃ ἐν Ῥωμανίᾳ μοναστήριον καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὴν Παλαιστίνην μονὴν του Σινᾶ. Ὁ Καντακουζηνὸς ἐτήρησε τὴν υπόσχεσίν του καὶ ἐν ταῖς νοτιοανατολικαῖς ὑπηρεσίαις τῶν Καρπαθίων ὁρέων, εἴκοσι περίπου χιλιόμετρα μακρὰν τῆς ὀχρᾶς αὐστριακῆς πόλεως Κρονστάδης καὶ εἰς ὕψος 3000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ πυκνῶν καὶ ἀγρίων δασῶν ἀνήγειρε τὴν μονὴν Σινᾶϊα.

Ὁ νῦν βασιλεύων τῆς Ῥωμανίας Κάρολος ἐξέλεξε τὸ μέρος τοῦτο ὡς θερινὴν του διατριβήν. Οἱ μοναχοὶ παρε-

χώρησαν εἰς τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τὸ ἡμισυ τοῦ κτιρίου τῆς μονῆς, ὅπου τοῦτο πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐνεκαθιδρύθη χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' ἀρχὰς μεταβολὴν τινὰ ἢ καλλωπισμὸν εἰς τὰ ἀπλὰ καὶ ἀπέριττα μοναχικὰ οἰκήματα. Κατόπιν ὅμως συνέλαβε τὸ σχεδῖον νὰ κτίσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἰδιαιτέραν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐπαυλιν, ἧς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἤρχισαν πανταχοῦθεν τῆς Ῥωμανίας νὰ ἐπισκέπτανται οἱ πλοῖσι καὶ ὅσοι τὸ θέρος δὲν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μένωσιν ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἰδιωτικαὶ καὶ πολυτελεῖς ἐπαύλεις ἐκτίσθησαν, μεγάλα ξενοδοχεῖα ἀνηγέρθησαν, λουτρά, πίδακες, κήποι, πλατεῖαι καὶ ὁδοὶ ἐστράφησαν, ὁ δὲ πληθυσμὸς τὸ θέρος ἀνέρχεται εἰς 8000, ὧν οἱ πλεῖστοι ἀνήκοντες εἰς τὰς εὐπορωτέρας τάξεις τῆς Ῥωμανικῆς κοινωνίας.

3. ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΗ ΚΟΡΗ (σελ. 121). Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωγραφικῆς ἐπέδωσαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας οἱ νεώτεροι καὶ ἡ προκειμένη εἰκὼν ἀναγομένη εἰς αὐτό, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ Auberlen. Παριστάνει δὲ κόρην, εὐρισκομένην ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ μόλις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐργαζομένην ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ της. Ἀλλὰ συγχρόνως φαίνεται βεβουδισμένη καὶ εἰς σκέψεις καὶ τίς οἶδε ποῦ περιπλανᾶται τὴν ὥραν ταύτην ὁ νοῦς της, μόλις ἀρχίσας ἤδη δειλῶς νὰ πτερυγίζῃ καὶ νὰ ποθῇ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου.

4. Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ (σελ. 124). Ἡ χαριστάτη αὕτη εἰκὼν οὐδεμιᾶς, νομίζομεν, δεῖται ἐπεξηγήσεως. Ὁ καλλιτέχνης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐξέλεξε τὰ πρόσωπα, ὅπως παρωδήσῃ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.